

ACQUA E TERRA

Guy Slabbinck x Roel Vandermeeren

The Bruges Art Institute

Het moment is aangebroken dat schilders zich verenigen, niet op één doek, maar door hun schilderijen in dialoog te doen treden. De ervaren Guy Slabbinck, bekend van zijn hedendaagse heroïsche maar klassieke taferelen, fuseert op de duotentoonstelling met belofte Roel Vandermeeren, een speelse ontdekkingsreiziger op zoek naar het verschil. Samen assembleren zij hun schilderijen aan de wanden van The Bruges Art Institute, een voormalig bourgeoisie handelspand maar nu het atelier van meester-beeldhouwer Jan Frederik De Cock. Alle drie dartelen ze op eigen wijze door de brandende weides van betekenis. Elk reageren ze op de oppervlakkige beeldschepping van onze tijd en wijzen ze op een hedendaags gemis. De ateliertentoonstelling ACQUA E TERRA legt het vuur aan de schenen.

Op zoek naar een nieuw evenwicht met de balans als kookpunt, zo zou ACQUA E TERRA in één zin omschreven kunnen worden. Een romantische promenade in de vorm van de droom ACQUA, met zijn oneindige horizonten en seizoenswisselingen, aan flarden geschoten door TERRA, de rauwe echtheid van het realisme. Dit hedendaags treurspel kruipt onder de huid van de toeschouwer als de tragedie van de feniks, het symbool of beeld dat overleeft in de tijd en niet vluchtig te consumeren is.

Beelden krijgen vorm terwijl eilanden steeds verder uit elkaar drijven, weg van het vasteland. Vandermeeren en Slabbinck zijn de ingenieurs van morgen, via oude, gekende technieken bouwen ze bruggen en trachten ze terug te keren naar een reeks essenties. De kunstenaars en hun schilderijen laten de droom van onze westerse grootsheid heropleven. De confrontatie met de vergane glans en glorie wordt des te groter. Terwijl hun energie wordt opgesoupeerd door irriële externe factoren en transformeert in een ongekende hoeveelheid frustraties, weten beide kunstenaars, via hun schilderkunstige lijnvoering, metafysische taferelen op doek te scheppen.

De voormalige trots kwijnt weg wanneer de macht tegen de kunst wordt gekeerd. Onze goddelijke instellingen, die de weg zouden vrijbanen, houden hun engelen in bedwang. Door de wapenstilstand kijken ze de andere kant op. Toch staan de bogen gespannen. Een salvo van inferno-pijlen lost voordat men de kans kreeg te richten, ze schieten recht in eigen voet, met rimpels op het water als gevolg. Leerde het geloof ons niet uw naasten lief te hebben? Durft men de confrontatie nog, of niet meer, aan? De kunstenaars vechten terug met beelden maar hunkeren naar meer.

De eenzaamheid en onmacht zijn slechts een foltering. De kunstenaar in zijn hoek gedreven, rug tegen de muur. Maar het atelier van meester De Cock biedt ruimte en zorgt daarmee voor water en aarde, een voedingsbodem. Het is tijd een fragment te aanschouwen, een glimp van een nieuwe, traditionele ideologie als gevolg van jarenlange handenarbeid. De daadkracht van Slabbinck en Vandermeeren voor u vertaald op doek. Het zijn hun figuratieve abstracties die de tegenaanval vormen en het vuur moeten warmhouden voor de kans op een visuele toekomst. Zoals Constant ooit zei: 'C'est notre désir qui fait la révolution'.